

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 88

Đến lúc nào bạn chân thật giác ngộ rồi, chân thật tường tận những thứ này có hại đối với chúng ta, biết được nó là hư vọng, không phải chân thật, nó là tà pháp, không phải chánh pháp, nó là ác pháp, không phải thiện pháp, nó có hại, không có lợi cho ta; bạn thật đã biết rõ ràng, thật đã tường tận tính chất của phải quấy nhân ngã tham-sân-si-mạn thì tự nhiên bạn liền không dám làm. Người học Phật chúng ta ở thế gian này, không luận ở trường hợp nào, không luận qua lại với người nào, cũng đều một mảng chân thành. Không thể nói ta muốn đi gặp một người nào đó, họ là thân phận gì, địa vị thế nào, ta nghĩ làm thế nào để gặp họ, phải nên nói chuyện với họ như thế nào. Một chết người. Chúng ta không có như vậy, mà luôn là một mảng thẳng thắn. Không luận gặp bất cứ người nào, không luận ở trường hợp nào, thấy Phật Bồ Tát cũng tốt, thấy yêu ma quỷ quái cũng tốt, cũng đều một mảng chân thành, như vậy thì đúng. Đây gọi là học Phật. Phật Bồ Tát là dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi đối nhân xử thế tiếp vật, quyết định không có chút hư giả, mỗi niệm vì chúng sanh, không hề vì chính mình. Việc tốt có thành tựu là chúng sanh có phước, không có thành tựu là chúng sanh không có phước, với chính mình không có chút lợi hại nào. Nói lời thành thật, chúng sanh có phước thì chúng ta chính mình khổ cực, phải bôn ba lao nhọc vì họ; chúng sanh không có phước thì chúng ta chính mình nhàn hạ tự tại, không có việc làm. Đây đều là đạo lý chân thật, cho nên bạn phải giác ngộ, bạn phải biết “*bạt chư*”. Chư là rất nhiều. “*Phiền não vô tận thế nguyện đoạn*”. Những thứ phiền não này đều là sanh tử căn bản, cho nên ngay trong Phật pháp thường nói, kiến tư phiền não đoạn rồi thì bạn liền siêu việt sáu cõi luân hồi, trần sa phiền não đoạn rồi thì bạn liền siêu việt mười pháp giới, như vậy bạn mới biết được tính nghiêm trọng của kiến tư phiền não.

Kiến tư, dùng lời hiện tại để nói, kiến là kiến giải sai lầm, tư là tư tưởng sai lầm, cũng chính là cái thấy của bạn sai lầm, cách nghĩ của bạn sai lầm, cách nghĩ cách nhìn này đều rơi vào trong phân biệt, chấp trước. Người mê, người không giác ngộ đều sẽ nói cách nghĩ của tôi, cách nhìn của tôi, họ không biết cách nghĩ của họ sai, cách nhìn của họ cũng sai. Thích Ca Mâu Ni Phật ở trên Kinh nói với chúng ta, trước khi bạn chưa chứng được A La Hán quả thì không thể tin tưởng

cách nhìn của bạn, không thể tin tưởng cách nghĩ của bạn. Vì sao vậy? Vì bạn mê hoặc điên đảo, không có giác ngộ. A La Hán mới là chánh giác, Bồ Tát là chánh đẳng chánh giác, Phật là vô thượng chánh đẳng chánh giác (chánh chính là không tà, chánh là không có sai lầm), họ có thể tin tưởng cách nhìn cách nghĩ của chính mình. Vậy thì các vị thử nghĩ xem, điều kiện chánh giác của A La Hán là gì? Là đã đoạn kiến tư phiền não rồi, nếu dùng lời của “Kinh Kim Cang” mà nói là đã phá được bốn tướng.

Ngày trước chúng ta đọc Kinh chưa thâm nhập, lơ là qua loa, luôn cho rằng Tiểu Thừa nhất định phải đến A La Hán mới xem là thành tựu, Tu Đà Hoàn không để ở trong mắt. “Kinh Kim Cang” mọi người đều đọc rất quen thuộc, nhưng mọi người xem thường sự việc này. Chúng ta đọc ở trong “Kinh Kim Cang”, người chứng được quả Tu Đà Hoàn không còn tướng Tu Đà Hoàn, họ chính mình không có nói *“tôi chứng được quả Tu Đà Hoàn”*. Nếu họ có cách nghĩ này, Thế Tôn liền không nói họ đã chứng quả Tu Đà Hoàn. Như vậy chúng ta mới hiểu rõ, quả Tu Đà Hoàn không dễ dàng gì chứng được. Tại vì sao vậy? Cũng phải lìa bốn tướng, tức là vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng thì bạn mới có thể chứng được quả Tu Đà Hoàn. Cho nên phá được bốn tướng, công phu có cạn sâu rộng hẹp khác nhau. Công phu của Tu Đà Hoàn thì nhỏ hẹp, là cạn, nhưng cũng lìa khỏi bốn tướng. Chỗ này đáng được chúng ta chú ý. Chúng ta bình thường chính mình đọc Kinh, giảng Kinh đều là xem thường đi sự việc này, đều chú trọng ở giải thích danh tướng, không hề thể hội được tinh nghĩa tinh hoa trong đó, không thể hội được nghĩa lý, cho nên không được thọ dụng.

Phía trước đã báo cáo qua với các vị, vào đạo lối đi quan trọng nhất là phát nguyện. Phát tâm là đầu, cho nên học pháp môn, tu hành quan trọng nhất là trước tiên lập nguyện đoạn phiền não, nhất định phải lập đại nguyện này, phải *“bạt chư căn khổ sanh tử căn bản”*. Chỗ này là nguyện thứ ba trong tứ hoằng thệ nguyện. “Thành Phật đạo”, *“tốc thành vô thượng chánh đẳng chánh giác”*, chỗ này nói chứng quả. Nhất định phải chứng quả, không chứng quả quyết định sẽ thoái chuyển. Phật trong Đại Tiểu thừa đều nói với chúng ta, Bồ Tát đến địa vị nào mới không thoái chuyển? Bát Địa. Bát Địa gọi là bất động địa. Do đây có thể biết, Bồ Tát Thất Địa vẫn sẽ thoái chuyển.

Ở trên Kinh điển nói qua với chúng ta, thoái chuyển cũng có mức thấp nhất. Như trong trường học, bạn không học tốt bài khóa thì sẽ ở lại lớp. Ở lại lớp chính là thoái chuyển, người khác đều nâng cấp, bạn thì lưu cấp, có khi còn bị giáng cấp, bạn là năm thứ ba, đem bạn giáng xuống năm thứ hai, giáng xuống năm thứ

nhất, vậy càng kém hơn. Thế nhưng sẽ không khai trừ, năm thứ nhất là thấp nhất, bắt đầu học lại từ đầu, không hề khai trừ bạn đi. Cho nên Tiểu Thừa thoái chuyển là Tu Đà Hoàn. Bồ Tát Đại Thừa chúng ta thường gọi là tam bất thoái, Bồ Tát thấp nhất không thể thoái chuyển đến Thanh Văn, gọi là hành bất thoái. Đại Bồ Tát thoái chuyển không thể thoái chuyển đến Sơ Địa. Sơ Địa là mức thấp nhất của họ, gọi là niệm bất thoái.

Tại vì sao họ có mức độ thấp nhất không còn thoái chuyển đọa lạc? Kiến giải của họ chính xác, cũng chính là nói tư tưởng kiến giải của họ chính xác. Tại vì sao có thể thoái chuyển? Tập khí phiền não rất nặng, bên ngoài mê hoặc quá nhiều, họ không chịu nổi, thoái chuyển rồi. Thế nhưng tri kiến của họ không thể thoái chuyển, nhận biết của họ không thể thoái chuyển. Không thể tránh khỏi mê hoặc của phiền não nên thoái chuyển, biết rõ mà cố phạm; phàm phu có tình hình này, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng có tình hình này.

Trong Kinh Phật có thí dụ, Sư Tử Giác, Vô Trước, Thiên Thân Bồ Tát ba huynh đệ, câu chuyện này có rất nhiều người biết. Trong huynh đệ của họ, Sư Tử Giác là huynh trưởng, là huynh mấy tôi không nhớ rõ ràng, công phu không tệ, sanh lên Trời Đâu Suất. Họ cùng nhau hẹn ước, sau khi anh lên Trời Đâu Suất rồi phải quay trở lại báo tin. Thế nhưng sau khi Sư Tử Giác đi rồi, rất nhiều năm không có tin tức. Bồ Tát Vô Trước vắng sanh là sanh Đâu Suất nội viện. Bồ Tát Vô Trước sau khi vắng sanh ba năm thì trở lại nói với Thiên Thân (Thiên Thân là tiểu đệ) tình hình vắng sanh đến Trời Đâu Suất. Bồ Tát Thiên Thân nói với Ngài: *“Huynh đi vì sao mà lâu đến như vậy mới trở lại?”*. Ngài nói: *“Đâu có lâu, ta chỉ có đi một vòng cung Trời Đâu Suất thì lập tức quay về”*. Trời Đâu Suất một năm là nhân gian chúng ta bốn trăm năm, Ngài vừa đến nơi đó là vội vàng trở lại báo tin thì đã ba năm ở nhân gian. Thiên Thân liền hỏi Ngài: *“Sư Tử Giác thì sao?”*. Ngài nói: *“Sư Tử Giác mê hoặc rồi”*. Trời Đâu Suất là ở nội viện. Ngoại viện hưởng thọ năm dục sáu trần, phàm phu không thể so sánh, Trời Đạo Lợi cũng không thể so sánh, Trời Dạ Ma cũng không thể so sánh, ông đã bị những thiên nữ mê hoặc rồi, chưa hề đi đến nội viện. Đây không phải là Bồ Tát thoái chuyển hay sao? Nếu bạn hỏi Bồ Tát vì sao mà có thể thoái chuyển? Bồ Tát chính là như thế mà thoái chuyển. Bồ Tát còn thoái chuyển, vậy thì Thanh Văn càng không cần phải nói, Thanh Văn càng dễ dàng thoái chuyển. Đây chính là chúng ta thường nói không ngăn nổi mê hoặc của vật chất.

Phàm phu chúng ta tu hành, một điều khổ nạn lớn nhất là quá xem trọng cái sinh mạng của chính mình thì sẽ thoái chuyển. Đầu óc của bạn sẽ nghĩ làm thế

nào để bảo dưỡng thân thể của chính mình, tâm của bạn không còn ở đạo. Người chân thật có công phu, người có thành tựu, cái sinh mạng này hoàn toàn không hề gì, quyết không phải vì sinh mạng mà lo nghĩ. Thân thể tất cả tùy duyên, mỗi niệm cầu sanh Tịnh Độ, mỗi niệm ở vô thượng đạo, làm thế nào vì thân thể này mà lo nghĩ? Ăn uống đi đứng tất cả tùy duyên. Phật năm xưa khát thực, người ta cho cái gì thì ăn thứ đó. Phật không có thông báo với họ là ngày mai tôi đến nhà anh khát thực, các vị cho thứ gì thì ăn thứ đó. Hơn nữa người giàu có thể gian này ít, người nghèo khó nhiều, Phật khát thực không hề chọn nhà nào có tiền để khát thực. Ngài bình đẳng khát thực, nhà nào cũng khát thực. Người nghèo khổ nhiều, những cơm thức ăn đó chúng ta không cần nghĩ cũng biết, làm gì có chú trọng đến dinh dưỡng? Cho nên người có địa vị trong xã hội này, người có tiền của chú trọng bảo dưỡng thân này quá mức, kết quả bảo dưỡng ra một thân bệnh hoạn.

Lần này tôi đến thăm viếng Bắc Kinh, nơi ngoại ô của Bắc Kinh, tôi đi xem qua thử, người sống thọ rất nhiều. Lão nông ở trong thôn, đời sống của họ rất đơn giản, vì sao có thể trường thọ? Chính là đời sống đơn giản, đầu óc cũng đơn giản, họ không hề nghĩ đến việc gì, không có tâm sự, mỗi ngày ăn no rồi thì thôi, tâm an lý đắc, trường thọ. Mỗi người đều trường thọ, người tám mươi, chín mươi tuổi đến đâu cũng gặp, cho nên chúng ta xem ra nhân khẩu bị lão hóa. Thế nhưng thân thể của họ rất là khỏe mạnh, tụ họp lại với nhau cười nói vui đùa. Những người già đó nói với tôi, lần sau pháp sư đến chúng ta sẽ tìm rất nhiều người già cùng đến tụ hội với ông. Đều là tám mươi, chín mươi tuổi, rất khó được. Những người giàu có thể gian, đầu óc của họ nghĩ quá nhiều, phiền não quá nhiều, lo lắng quá nhiều, vì vậy họ dùng những bổ phẩm trong đời sống đều là khởi lên tác dụng phụ, không những không bảo dưỡng tốt sức khỏe của họ mà còn mang lại cho thân thể rất nhiều tật bệnh. Bệnh từ miệng vào, đạo lý chính ngay chỗ này. Chúng ta học Phật, đời sống của Phật là tùy duyên, quyết không phan duyên.

Hiện tại chúng ta xuất gia rồi, các vị cư sĩ tại gia cũng vậy, hiện tại ở tăng đoàn, Cư Sĩ Lâm mỗi ngày cúng trai, họ là trai chủ, chúng ta đến để khát thực, đến để ứng cúng, ứng cúng không dám nói, đến khát thực, đến xin ăn. Chúng ta đến để khát thực, họ là trai chủ, họ làm thứ gì thì mình ăn thứ đó. Thế nhưng trai chủ này không tệ, mỗi ngày làm mười món đến hai chục món thức ăn, chúng ta còn có thể chọn lựa. Đó là đại trai chủ, không phải là trai chủ nhỏ. Bình thường trong nhà người ta ăn cơm chỉ có hai ba món thôi, chỗ này xem là rất tuyệt. Ở nông thôn đại lục Trung Quốc thì chỉ có một món thôi, làm gì có được nhiều món đến như vậy. Ở đây chúng ta mười mấy hai chục món ăn, do bạn chính mình chọn

lấy. Đây là đại trai chủ, trai chủ thông thường không làm được. Phải biết được chúng ta đến nơi đây là để khát thực thôi.

Các vị ở trên đời sống có thể “*thường tác như thị quán*” thì các vị sẽ giác ngộ, sẽ khai ngộ, cho nên quyết định phải có thành tựu. Tiêu chuẩn của thành tựu này quyết định phải thoát khỏi sáu cõi luân hồi. Thoát khỏi sáu cõi luân hồi là thành tựu nhỏ, vì sao vậy? Bạn vẫn chưa thoát khỏi mười pháp giới, hay nói cách khác, cơ hội bạn thoát chuyển rất nhiều vì phiền não tập khí của bạn từ vô lượng kiếp đến nay rất nặng. Chúng ta không thể không biết được cái lợi hại này. Nếu muốn ở ngay trong một đời tức thành vô thượng chánh đẳng chánh giác, ngoài niệm Phật vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc ra, vào thời đại hiện đại này, cũng giống như lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ đã nói, tu học bất cứ pháp môn nào cũng đều không thể. Việc thứ nhất là căn cơ của người hiện đại kém, không bằng với người thời xưa, căn khí thấp kém. Thứ hai hoàn cảnh hiện đại ác liệt hơn thời xưa nhiều, cũng chính là nói mê hoặc của năm dục sáu trần mạnh hơn thời xưa gấp trăm lần ngàn lần cũng chưa vừa, bạn có năng lực gì có thể vượt qua được hay không? Ở trong tình huống này, chân thật thành tựu chỉ có đối nghiệp vãng sanh.

Đối nghiệp vãng sanh, vẫn là như Đại Sư Thiện Đạo đã nói là “*do gặp duyên khác nhau*”. Duyên thù thắng quá khó! Duyên phận ở Singapore này chân thật là hy hữu khó gặp. Đạo tràng tuy là ở đô thị, ở khu náo nhiệt, khó được ở chỗ là trong động mà có tịnh. Bạn chân thật muốn thành tựu thì thành thật trung thực ở đạo tràng này tu học, không nên đi ra ngoài. Ra ngoài cửa lớn, bên ngoài là lò ô nhiễm, bạn lại bị ô nhiễm. Bạn phải làm cho tâm định lại. Bạn ở trong đây, sáu căn tiếp xúc được đều là Phật pháp, đều là chánh pháp. Thường trụ chăm sóc đối với đại chúng nghĩ lại cũng rất chu đáo, trang nghiêm đạo tràng, không ngừng đang cải tiến, để sáu căn của bạn tiếp xúc được đều là Phật pháp. Điều này đáng được chúng ta cảm kích, chúng ta phải tri ân báo ân. Làm sao để báo ân? Thành thật niệm Phật, như pháp tu hành đó là chân thật báo ân.

Cúng trai của Cư Sĩ Lâm chúng ta phải hiểu rõ ràng, Cư Sĩ Lâm chưa từng mua gạo, chưa từng mua dầu, cũng chưa từng mua rau. Những thứ như gạo dầu muối ai đưa đến vậy? Xin nói với các vị, chư Phật Bồ Tát đến cúng trai. Năm xưa, câu chuyện tại Chùa Quốc Thanh có rất nhiều người biết, Văn Thù, Phổ Hiền làm công quả ở trong nhà bếp, A Di Đà Phật giã gạo ở trong nhà kho, Phật Bồ Tát đến cúng trai. Đạo tràng này của chúng ta cũng không ngoại lệ, chư Phật Bồ Tát đến cúng dường. Mọi người vạn nhất không nên đắc tội những người làm

công quả trong nhà bếp của chúng ta, vị nào là Phật Bồ Tát tái lai chúng ta đều không biết, họ cũng không chịu nói, chúng ta duy nhất một việc chính là dùng tâm chân thành cung kính để đối đãi với họ, vạn nhất không nên đắc tội. Bạn đắc tội có thể là với A Di Đà Phật đang ở đó đốt lửa, đang ở nơi đó xào rau, bạn đắc tội với Ngài rồi, đắc tội ngay trước mặt Phật mà còn muốn vãng sanh đến Thế giới Cực Lạc hay sao? Tôi nói với mọi người đây là lời chân thật, rất là có thể, nhất là Mật Pháp, đạo tràng hy hữu khó gặp. Cho nên, nhất định phải phát tâm, phải vãng sanh Tịnh Độ.

Vậy thử hỏi chúng ta có nắm chắc phần vãng sanh hay chưa? Có nắm chắc hay không, điều này không phải ở người khác, mà ở chính mình. Đại Sư Ngẫu Ích nói rất hay, có thể vãng sanh hay không quyết định ở tín nguyện có hay không, phẩm vị cao hay thấp là do công phu niệm Phật của bạn sâu hay cạn, không hề nói niệm Phật nhiều hay ít. Công phu niệm Phật sâu, cạn là như thế nào? Câu Phật hiệu này của bạn chân thật có thể hàng phục được phiền não thì công phu sâu, Phật hiệu của bạn niệm không khống chế được phiền não thì công phu của bạn cạn. Các vị vừa dự xong Phật thất, người công phu sâu thì nhờ câu Phật hiệu này bảy ngày không sanh phiền não. Công phu cạn thì hoặc giả là có một ngày, hai ngày không khởi phiền não, ngoài ra còn xen tạp phiền não ở ngay trong đó. Phẩm vị cao thấp là ở công phu sâu cạn, có thể vãng sanh hay không quyết định ở tín nguyện có hay không.

Tín tâm vô cùng quan trọng. Ngày ngày nghe Kinh thì tăng thêm tín tâm, tăng thêm nguyện tâm. Ngày ngày niệm Phật thì tăng cao phẩm vị. Thế gian này là giả, danh vọng lợi dưỡng công danh phú quý là một mảng không, đến sau cùng không mang theo được thứ gì, thế nhưng bạn niệm Phật công phu sâu cạn thì quyết định có thể mang đi. Ngày nay thế gian này chúng ta gọi là tranh thủ thêm một hơi. Tranh cái gì? Tranh phẩm vị của Thế giới Tây Phương Cực Lạc, đó được xem là bạn không làm sai. Bạn vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc phẩm vị cao hơn người khác, đó là bạn chân thật thành tựu, là thật có trí tuệ, thật thông minh, là huệ chân. Tuy là cùng vãng sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc nhưng người ta phẩm vị cao hơn ta, đương nhiên chỉ cần có thể vãng sanh thì xem là không tệ rồi, cũng rất khó được rồi, vì sao chúng ta không nâng cao phẩm vị vãng sanh chứ? Chúng ta như pháp tu hành, đoạn phiền não thành Phật đạo là vì cái gì? Vì là để độ chúng sanh, “*chúng sanh vô biên thế nguyện độ*”, vì sự việc này, không vì thứ khác. Do đó, chúng ta như pháp tu hành là vì chúng sanh. Nếu ta không như pháp tu hành thì ta có lỗi với chúng sanh. Ta sớm một ngày có thành

tự thì chúng sanh liền sớm một ngày lìa khổ được vui, ta trễ một ngày thành tự thì chúng sanh phải thêm một ngày khổ đau, bạn có ý thức đến vấn đề này hay không? Quả nhiên có thể ý thức đến sự việc này thì làm sao bạn có thể không nỗ lực, bạn làm sao có thể không tinh tấn? Vì chính mình thì giải đãi lười nhác không hề gì, sớm một ngày thành tự, trễ một ngày thành tự cũng không hề gì. Bạn phải biết được bao nhiêu chúng sanh khổ nạn ở nơi đó đang chờ bạn đến để giúp đỡ cho họ. Vấn đề này nghiêm trọng, chúng ta không thể không nỗ lực, không dám không tinh tấn. Người hiện tại gọi là sứ mạng cảm, trách nhiệm cảm. Chúng ta có sứ mạng giúp đỡ chúng sanh, có nghĩa vụ giúp đỡ tất cả chúng sanh. Nếu chúng ta muốn làm tốt sự việc này thì nhất định phải vận dụng trí tuệ, năng lực của chính mình. Không có trí tuệ, không có năng lực thì không giúp được người, làm không được việc. Cho nên như pháp tu hành, đoạn phiền não, thành Phật đạo đều là vì giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn.

Trong Kinh đã nói là A Di Đà Phật viên mãn thành tự ở trên quả địa. Hiện tại chúng ta là nhân địa, hơn nữa còn là ở giai đoạn sơ học của nhân địa, thế nhưng những sự việc này chúng ta phải học, chúng ta không thể nào xem đây là trên quả địa Như Lai nên hiện tại ta làm không được thì lo là, vậy thì chúng ta sai rồi. Trên Như Lai quả địa, người sơ học chúng ta cũng có thể học. Bạn thấy trên “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói, 41 vị Pháp Thân Đại Sĩ của “Kinh Hoa Nghiêm” mỗi vị hộ nhiếp nhau, Bồ Tát Sơ Địa học pháp môn của Bồ Tát Đẳng Giác, Bồ Tát Đẳng Giác cũng không bỏ pháp môn của Bồ Tát Sơ Địa, nên gọi là “*nhất tức nhất thiết, nhất thiết tức nhất*”. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này. Đức hạnh của Như Lai quả địa hiện tại chúng ta học thì hiện tại liền dùng ngay trong cuộc sống.

* * *

Kinh văn: “**Đục linh ngã tác Phật thời, trí tuệ quang minh, sở cư quốc độ, giáo thọ danh tự, giai văn thập phương**”.

Pháp Tạng thành Phật rồi. Phật pháp khoa này chúng ta phân làm hai khoa. Đoạn phía trước là “*nguyện phổ văn*”. Phổ văn là vì lợi ích chúng sanh, không phải chính mình háo danh, muốn làm nổi tên tuổi của chính mình, vậy thì sai rồi, đó chính là tâm luân hồi làm việc luân hồi. Tại vì sao phải “*phổ văn*”? Phổ văn mới có thể nhiếp thọ tất cả chúng sanh, mới có thể lợi ích tất cả chúng sanh. Thế nhưng phổ văn này nhất định phải là danh xứng với thực, bạn phải chân thật có đức hạnh thì bạn mới có thể giúp đỡ tất cả chúng sanh, không phải là hư danh. Bạn có trí tuệ chân thật, “*quang minh*” là đức dụng của trí tuệ, quang minh phổ

chiếu, trí tuệ của bạn có thể lợi ích tất cả chúng sanh. Ý nghĩa trong đây rất sâu rất rộng, vào ngày nay chính là truyền bá Phật pháp. Phật pháp là trí tuệ, dùng phương pháp gì để giúp đỡ tất cả chúng sanh nhận biết Phật pháp, lý giải Phật pháp, tu học Phật pháp. Đây là dụng ý chân thật của “*nguyên phổ văn*”.

Ngày nay người ưa thích xây đạo tràng rất nhiều, ở mỗi khu vực chúng ta đều xem thấy đều nghe thấy pháp sư, cư sĩ đều rất chăm chỉ nỗ lực xây đạo tràng. Sau khi đạo tràng xây xong, vấn đề là có đạo hay không? Đạo tràng thì luôn phải có đạo. Thực tế mà nói, “đạo” là tuyệt đối phải có, có Phật đạo, có Bồ Tát đạo, cũng có ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo, luôn là có đạo nhưng cái đạo nào thì không biết được, rất là khó nói. Ở trong cái tràng đó rốt cuộc là đạo nào thì rất khó nói, chúng ta phải có năng lực để phân biệt.

Thích Ca Mâu Ni Phật không có xây đạo tràng, giảng Kinh nói pháp là ngồi dưới gốc cây, đại chúng đều là ngồi trên cỏ, xoay quanh một vòng, hai vòng, Phật liền giảng Kinh nói pháp, đó gọi là đạo tràng. Cái đạo tràng đó tốt, không có tranh chấp. Hiện tại chúng ta xây đạo tràng có hình thức, xây được hoa lệ trang nghiêm, xây dựng hình thức cung điện, cực kỳ hào hoa xa xỉ. Từ trước, lão cư sĩ Lý Bình Nam nói, khi chưa xây xong thì mỗi người đều là Bồ Tát, ra tiền ra sức đến khắp nơi hóa duyên; sau khi xây rồi thì mỗi người đều là La Sát, tranh quyền đoạt lợi. Thế Tôn biết được, cho nên không xây đạo tràng có hình thức để mọi người đều làm Bồ Tát. Nếu như Thích Ca Mâu Ni Phật cũng xây dựng hình thức giống hoàng cung thì e rằng những Bồ Tát ở dưới Ngài cũng đều biến thành La Sát rồi. Cho nên bạn nghĩ xem, hành trì của Phật Đà rất có đạo lý, không xây đạo tràng có hình thức. Chân thật muốn giảng Kinh nói pháp, giáo hóa chúng sanh thì nơi chốn cũng rất nhiều. Hiện tại, thông thường phẩm chất đời sống của chúng ta đều nâng cao, cho nên mỗi một nơi địa phương, chính phủ đều chú trọng xanh hóa hoàn cảnh, đều xây công viên. Công viên chính là đạo tràng chúng ta giảng Kinh nói pháp. Đồng tu tụ họp lại nơi đó, không chỉ có đồng tu đang nghe Kinh, còn có một số người ở bên cạnh tình cờ đến nơi đó, họ cũng nghe được, đây là cơ hội để giáo dục. Đạo tràng đó thật là thù thắng, thật viên mãn. Nơi nơi đều là đạo tràng, hà tất nhất định phải xây một kiến trúc rất to làm gì, để mọi người ở nơi đó đấu đá lẫn nhau, ngày ngày cãi nhau, tạo tội nghiệp A Tỳ địa ngục. Đó cũng là đạo tràng nhưng là đạo tràng địa ngục, không xây thì tốt hơn.

Có những tài lực này dùng để làm gì? Dùng để truyền bá Phật pháp. Ngày nay chúng ta in Kinh, in tạo tượng Phật, làm những đĩa VCD, CD miễn phí cúng dường tặng cho tất cả đồng tu cần đến, đó là “*quang minh*”. Hiện tại chúng ta lợi

dụng đường truyền, tương lai có thể có cơ duyên thì lợi dụng truyền hình vệ tinh. Đó là phóng đại quang minh, “*trí tuệ quang minh*”. Chúng ta phải từ chỗ này mà nhắm đến, từ ngay chỗ này mà cầu tướng.

Hôm qua, tôi có xem “Luận Ngữ” do cư sĩ Giang Dật Tử ở Đài Trung vẽ, mang đến một bộ cho tôi xem. Tôi xem thấy rất hoan hỷ. Tôi nói với thầy Ngô Nhân, các vị đi tìm vài đồng tu, đem bức họa này, mỗi một tờ dùng máy chụp, chụp lại. Ông có văn tự, chúng ta chiếu theo văn tự, dùng tiếng phổ thông chuẩn xác để mọi người đọc. Tờ này đọc xong thì chúng ta lại xem tiếp tờ thứ hai, tương lai đem phần ghi hình này làm thành đĩa VCD, lưu thông phổ biến, vậy thì người ưa thích. Sách đến năm quyển, dày đến như vậy, nặng như đá, mệt chết người. Bạn làm thành đĩa ghi hình, mọi người xem rồi lại hoan hỷ, không chỉ một người mà rất nhiều người có thể cùng nhau xem, lưu thông rộng khắp. Tương lai có cái duyên phận này, đài truyền hình có thể phát sóng, có thể lấy làm giáo trình. Đây là trí tuệ lưu bố mười phương, chân thật là phóng đại quang minh. Tôi để đồng tu làm trước mấy tờ để xem thử hiệu quả. Giang Dật Tử cũng giác ngộ, không cần bản quyền, gọi điện thoại cho tôi. Muốn bản quyền tôi nhất định cự tuyệt, tôi không cần cái thứ này, tôi lấy rồi cũng không dùng, thêm nhiều rác rưởi. Bạn không cần bản quyền thì tôi sẽ nghĩ cách giúp bạn lưu thông, rộng lợi chúng sanh. Khi tuổi tác ngày một cao, ông giác ngộ rồi, hy vọng chân thật vì xã hội, vì chúng sanh làm một chút việc tốt. Đây là việc tốt.

Câu phía sau: “*Sở cư quốc độ*”. Đây chính là Thôn Di Đà. Thôn Di Đà này chúng ta đã nghĩ tưởng đến mười mấy năm rồi. Lần đầu có khái niệm này là năm 1983, đã nghĩ đến hơn mười năm. Hiện tại cư sĩ Lý Mộc Nguyên phát tâm thực hiện nó. Thế xuất thế gian pháp đều như nhau, việc tốt nhiều giày vò, vấn đề là chúng ta chân thật có quyết tâm, có nghị lực, vì chúng sanh, không vì chính mình thì mới có cảm ứng, mà không thể có được thuận lợi. Nếu như trong đây có lòng tư riêng, chính mình nghĩ ở nơi đây có chỗ tốt thì ma liền chướng ngại. Việc tốt nhiều giày vò, vì sao vậy? Ma đồ kỵ bạn. Do đây có thể biết, tâm đồ kỵ, tâm sân hận chính là ma, tham-sân-si đều là ma, ma đến nhiều loạn, ma đến chướng ngại, thế xuất thế gian pháp đều không thể tránh khỏi. Tâm của bạn phải thuần thiện, vì chúng sanh, vì Phật pháp, quyết không vì chính mình. Thôn Di Đà sau khi xây xong, chúng ta ở trong đó làm cái gì? Làm công quả, không phải ở trong đó hưởng thọ quyền lợi. Ở trong đó làm công quả thì Tam Bảo liền sẽ gia trì, mà cũng dần dần thoái tránh, sự việc này liền có thể viên mãn thành tựu.

Lần này tôi đến Trung Quốc có một số đồng tu nói với tôi, bên phía Thượng Hải nghe nói tôi qua rất là hoan hỉ, tháng sau chính phủ thành phố Thượng Hải muốn mời tôi cùng cư sĩ Lý đi một chuyến. Đi làm cái gì? Nói đến việc của Thôn Di Đà. Họ nghe nói đến Thôn Di Đà thì rất có hứng thú, bởi vì hiện tại người già dần dần nhiều hơn, làm thế nào trải qua cuối đời hạnh phúc mỹ mãn? Họ hy vọng chúng ta đem cầu tướng của Thôn Di Đà giới thiệu cho họ. Cho nên, vì sự việc này nên phải đến Thượng Hải thăm viếng. Chính phủ thành phố tiếp đãi là việc tốt.

Dưỡng lão là một đại sự nghiệp từ xưa đến nay. Chúng ta từ trong sách cổ, trong Lễ Ký Nghi Lễ đã nói rất nhiều, có rất nhiều những nội dung cụ thể này. Ngày nay người phương tây chăm sóc đối với người già (chúng ta gọi là phước lợi người già) vẫn chỉ là chăm sóc ở trên mặt đời sống vật chất, không có đời sống tinh thần. Tuy là có một số viện dưỡng lão cũng có một số tiết mục ca vũ, một tuần lễ có một lần biểu diễn ca vũ, người già đều sẽ tham gia nhưng thực tế mà nói đó là quá ít. Chúng ta đến tham quan viện dưỡng lão, người già ở trên đời sống tinh thần rất là thống khổ. Chúng ta phải làm thế nào để giúp đỡ họ? Người tuổi già về hưu, không còn làm việc nữa, con cái cũng đều độc lập, không cần phải chăm sóc, có thể đem toàn bộ thời gian tinh thần để tu học Phật pháp, để xúc tiến chính mình. Ngày trước chúng ta thường hay nghe được, viện dưỡng lão là công trình không còn hy vọng, viện cô nhi thì có hy vọng, trẻ nhỏ có hy vọng, người già thì không có hy vọng, cho nên tôi phải làm Thôn Di Đà. Tôi nói, Thôn Di Đà là công trình rất có hy vọng. Vì sao vậy? Họ phải siêu phàm nhập thánh, họ phải thành Phật làm Tổ thì làm sao là không có hy vọng chứ? Còn thiết thực, còn thù thắng, còn viên mãn hơn hy vọng của người trẻ tuổi nhiều. Cho nên chúng ta hy vọng viện dưỡng lão của mỗi một tôn giáo đều phải xúc tiến hoạt động giáo dục tôn giáo của họ, giúp cho họ đạt đến mục tiêu cao nhất của tôn giáo.

Mục tiêu của Thôn Di Đà chúng ta là giúp cho mọi người lý giải Thế giới Tây Phương Cực Lạc, phải giảng cho họ nghe rõ ràng, tường tận. Họ nhận biết Thế giới Tây Phương Cực Lạc, ngưỡng vọng Thế giới Cực Lạc, ngưỡng mộ Thế giới Cực Lạc thì họ mới chịu niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Cho nên ở ngay trong hoàn cảnh này, mười phương tất cả chư Phật thế giới đều giới thiệu cho họ, để cho họ có sự so sánh. Giáo dục tôn giáo rất là quan trọng, như viện dưỡng lão của Ki Tô giáo, bạn cũng phải giúp đỡ những người già này chân thật đến được thiên đường. Nếu họ không thể đến được thiên đường, bạn thành lập viện dưỡng lão này sẽ không có ý nghĩa gì. Cho nên, chúng ta chú trọng ở trên tầng thứ này.

Thông thường phối hợp ca vũ, điều tiết tâm tình của họ, khiến cho đời sống của họ an vui, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là phải tiếp nhận giáo dục. Giáo dục này là giáo dục siêu phàm nhập thánh. Khi họ còn trẻ họ không học được, bây giờ tuổi già tiếp nhận giáo dục siêu phàm nhập thánh. Cho nên, “*sở cư quốc độ*” là Thôn Di Đà. Ngày nay mọi người có thể ra tiền ra sức thành tựu Thôn Di Đà, thành tựu “*sở cư quốc độ*” chúng ta.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ